

VĚTRNÍK

¹
Vydává MNV ve Vysokém nad Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník - roč. IV. - č. 12 - 1971.

Vysoké n. Jiz. 22.11.1971.

Vážení občané města Vysokého nad Jizerou.

Již jen několik málo dní nás dělí od významného dne, dne voleb do všech zastupitelských orgánů.

Zástupcům, pracujících v zastupitelských sborech je dána velká důvěra a pravomoc. Zároveň však jsou z výkonu své funkce lidu odpovědní. Jsou povinni své voliče informovat o činnosti orgánů, radit se s nimi, přijímat jejich náměty a připomínky.

Národní výbory jsou základními a početně nejširšími jednotkami zastupitelských sborů pracujících. Spolu s vyššími orgány - Federálním shromážděním, ČNR a SNR - naplňují zásadu, že v socialistickém státě veškerá moc patří pracujícímu lidu. V socialistické společnosti platí, že členy zastupitelských orgánů jsou především dělníci, rolníci a příslušníci pracující inteligence, kteří svoji práci ve státních orgánech vykonávají při svém zaměstnání. Jsou proto ve stálém styku se svými voliči a žijí ve stejných podmínkách.

Úkolem NV, jako sboru volených zástupců pracujícího lidu je zabezpečovat potřeby svých voličů.

Volby ve Vysokém n. Jiz. se uskuteční v pátek dne 26. listopadu t.r. od 13. hod. do 22. hod. a v sobotu dne 27. 11. od 7. hod. do 14. hod. na Mě NV. Uplatňujeme společně své volební právo a současně i jednu z nejčestnějších povinností a dejme svůj hlas míru a šťastné socialistické budoucnosti nás všech, vždyť žijeme v socialistické společnosti, která nám bez rozdílu zajišťuje stále lépe naše potřeby, která pečuje o upevnění životních, hmotných a sociálních jistot našich rodin.

Svou účastí ve volbách rozhodneme, jak se v příštích letech bude rozvíjet společensky a hospodářsky život v naší vlasti.

Zároveň vás seznámíme s návrhem kandidátů do zastupitelských orgánů:

Do Mě NV ve Vysokém nad Jizerou:

Růžena Augustinová	50	poštovní doručovatelka
Bohuš Čivrný	46	plánovač
Anna Doubková	25	tkadlena
Marie Ďoubalíková	55	zástupce ředitele ZDŠ
Jana Grafková	30	učitelka
Josef Hásek	57	dispečer
Vladimír Hladík	45	vedoucí provozu
Helena Jandová	39	učitelka
Milan Josífek	35	vedoucí pohostinství
Václav Kučera	43	mechanik závodu
Vladimír Kučera	52	udrzbář
Josef Machytka	51	účetní
Miloslav Nosek	27	ekonom hospodářství
Jiří Poláček	30	udrzbář
Josef Petruška	32	stavební technik
Jiří Pičman	33	státní zaměstnanec VB
Věra Smetanová	40	statistická
Miloslav Suchánek	39	traktorista
František Tetauer	54	ředitel ZDŠ

Jan Vaverka	27	spoj. technik
Vlasta Vodsedálková	51	vedoucí prodejny
Jaroslav Zeman	41	zámečník
Josef Zita	51	technický úředník

Do ONV :

s. Václav Kučera, 43 let, ženatý, strojní zámečník, z dělnické rodiny, národnost česká, člen KSČ od r. 1947, bytem Vysoké n. Jiz., čp. 121.

S. Václav Kučera aktivně pracuje v závodní organizaci KSČ, jako poslanec MNV a ve společenských organizacích. Při MNV vykonává funkci vedoucího služeb pro obyvatelstvo a je členem pomocné stráže VB. Všechny tyto funkce vykonává svědomitě.

Do Vě KNV:

s. Otto Polák, 48 let, ženatý, textilní technik, z dělnické rodiny, národnost česká, člen KSČ, bytem Rokytnice n. Jiz. - Vilémov.

Je otevřený a přímý v jednání. Na pracovišti dosahuje velmi dobrých výsledků. Jeho předností v práci i ve volebním obvodu je schopnost jednání s lidmi. Důsledně vyřizuje všechny připomínky obyvatel z volebního obvodu i pracovníků ze závodu.

Do ČNR :

s. ing. Radko Barták, 37 let, ženatý, inženýr chemie, z učitelské rodiny, národnost česká, člen KSČ od r. 1958.

Ředitel závodu Gutisin, n.p. Jilemnice - závod Ol.

S. Barták je mladý, schopný a nadaný hospodářský pracovník, s dobrými organizačními schopnostmi. Ve funkcích, které vykonával, se plně osvědčil. V jednání je rozvážený, energický a zásadový. Má dobrý přístup k lidem a umí je získat pro plnění ukolů.

Do SN :

s. Ladislav Hurdálek, 40 let, dělník Rudné doly Jivka, ženatý, z dělnické rodiny, člen KSČ od r. 1951.

S. Hurdálek je velmi dobrým pracovníkem, oblíbený v kolektivu. Vykonával řadu stranických funkcí. Jeho politická práce mezi pracujícími závodu a členy ZO je aktivní, uvědomělá a zásadová.

Do SL :

s. František Hamouz, 52 let, místopředseda vlády ČSSR, představitel ČSSR v RVHP, člen ÚV KSČ, poslanec FS, z rodiny železničního zřízence, národnost česká, člen KSČ od r. 1945.

Prošel řadou stranických funkcí. Od roku 1969 je členem ÚV KSČ.

S úspěchem zastával svěřené hospodářské a státní funkce.

Od roku 1964 je poslancem Federálního shromáždění.

Má bohaté zkušenosti z práce na useku zahraničního obchodu v RVHP a z obchodních styků zemí RVHP.

17. listopad.

Výročí 17. listopadu - Mezinárodního dne studentstva, kdy bylo německými nacisty v Ruzyni popraveno prvních sedm českých studentů, připomínáme dopisem, který vysoceký student Karel Ron, popravený nacisty v Mnichově dne 31. srpna 1943, napsal téhož dne svému strýci Františku Ronovi do Prahy.

Milý strýčku,

je mně velice líto, že Ti musím tento dopis psát. Dnes mně byla žádost o milost zamítnuta a ještě dnes se mám se svým životem rozloučit. Bůh ví, že jsem ve svém životě neznal nenávisti, že jsem vždy žil pro vše dobré více než pro sebe. Můj rodný kraj, Vysoké i Roprachtice se mně jevily vždy a zvláště po dobu mého věznění jako mé největší bohatství. Studenti " Krakonoš " byli kusem mého života, jenž byl mým nejradostnějším.

Složil jsem si zde pár veršů:

" Jsem Kokrháče syn,
Jizera je mou matkou.
Tvrďý horský klín,
s klečí písni sladkou.
Země české kus,
kde člověk nezahladil."

Je mně velmi líto, že Tobě a všem svým drahým nemohu nic zanechat na památku. Bohužel, proběhl jsem tím životem jako vysocký vánek. Snad jsem někdy zčeřil trochu hladinu, ale stopy nezůstaly. Je tak však dobře. Můj život byl jako život tolika jiných a moje smrt není též jiná. Rozhodně se nesmí brát jako hrdinství. Hrdinství není nikdy nutnost, není něco, co nelze odvrátit. Pozdravuj, milý strýčku, všechny příbuzné a zvláště pak náš předražený rodný kraj, domov náš.

Tvůj Karel.

Originál dopisu, který daroval p. František Rón, je uložen v archivu Vlastivědného muzea ve Vysokém nad Jizerou.

Vzpomínka na Karla Václava Raise.

Před 46 roky byl v milovaném kraji svých "Zapadlých vlastenců" naposledy. To se tu ještě v Mařatkově hotelu ve Vysokém setkal i s ilustrátorem svých stě-
žejních spisů, Místrem Adolfem Kašparem. Ve čtvrtek 8. července 1926 ve večerních ho-
dinách ho smrt nečekaně vyrvala ze středu našeho nepočetného literárního světa. Jeho předčasný odchod měl bolestný ohlas v celé naší vlasti. Karel Václav Rais byl z těch, kteří se svým bohatým životním dílem vepsali do duše a srdcí celého ná-
roda. Byl z našich nejzbožňovanějších lidí pera, podmanivý, vzácně dobrý, pln vrouc-
ného osobitého kouzla, uchvacující svou prostotou, jímající srdečností a teplem své
měkké, slovanstvím zaujaté duše.

Z Podkrkonoší, z kraje svých rodičů, svého dětství, z Českomoravské vysočiny, která v r. 1877 - 1888 byla jeho učitelským působištěm / Trhová Kamenice a Hlinsko / a kde si založil i domácnost, z prostředí malých chalupníků a sedlácků, zapadlých vlasteneckých učitelů a kněží byl svět, který zalidnil jeho nesčetné knihy. Ty lidi bral a popisoval tak, jak je Pán Bůh světu nadělil. Sám si jich netvořil ani nepřikrašloval. Věrně, jak žili, jak se lopotili, jak se radovali, trpěli a strádali, jak ha-
monili, anebo jak se mezi sebou snášeli či svářili, tak je představoval svým čtená-
řům. Proto jeho "Výměnkáři", "Potměchuť", "Za světem", "Horské kořeny",
"Rodiče a děti", "Lopota", "Trochu vřesu", "Na lepším", "Kalibův zločin",
"Pantáta Bezoušek", "Mezi lidmi", "Půlpáni", "Západ", "Paničkou", "Káča"
a jiné tvoří ucelenou galerii i jeviště jaderných horských a podhorských lidí, bo-
hatý zástup lidí, které i my, zejména už starší, známe a máme také tak rádi, jací
jsou a jak ani jiní být nedokázali a nemohli.

Vrcholným literárním dílem K.V. Raise jsou "Zapadlí vlastenci". V nich tu před čtenáři defiluje zástup vždy nám milých venkovských kněží, kantorů a vůbec lidí planoucích upřímnou láskou k národu a vlasti, živících tuto lásku, národní mrav a kul-
turu mezi po generace přehlíženým prostým venkovským lidem. Ne náhodou k nim použil zápisků paseckého písmáka Venceslava Metelky, na které ho na schůzi Učitelské Budče Vysocké o prázdninách 1891 upozornil tehdejší pasecký podučitel J. Dlabola a kte-
ré si pro něho pak vypůjčil jeho spolužák a spolubydlící z doby jičínských studií František Mařatka.

Celým svým životním dílem oslavoval a proslavoval K.V. Rais prostý venkovský lid, probouzel národ a sílil k novému svobodnému životu. I jeho "Naše pověst", napsaná ke sjezdu vysockých rodáků v r. 1884 je výrazem jeho lásky ke kulturnímu a společenskému středisku někdejšího kraje "Zapadlých vlastenců". "Měl náš kraj rád

a od jeho vstupu na učitelskou dráhu a do světa našich spisovatelů nebylo snad roku, aby každým rokem nepobyl aspon na krátko hostem Vysokého, Jablonce, Nového Světa i Pa. sek n. Jiz. Proto i my po 45 letech od jeho smrti s láskou a vděčností vzpomínáme jeho bohatého díla a odkazu.

Václav Větrovský.

Po slavných dnech.

Dne 22.října t.r. skončila u nás ve Vysokém II.národní přehlídka vesnických a zemědělských divadelních souborů, událost, jakou svým rozsahem a kulturním významem naše znovu zrozené městečko dosud nezažilo.

Po celý týden, den co den, otevírala se opona Krakonoše dvěma divadelním představením odpoledne a večer, na nichž se podílely soubory z Vysoké Libně, Žimrovic, Holoubkova, Bystrého, Kunžaku, Starého Hrozenkova a Studence. Jak ani jinak nemůže být, s rozdílnými inscenačními úspěchy. Není účelem těchto řádků hodnotit předvedená představení. To učinili již ti povolání. Jde spíš o to, co bylo okolo, aby asi přibližně byla vystižena atmosféra onoho říjnového týdne, a ten organisátorský zázrak, který ji uskutečnil a navodil.

Byl vydán 40 ti stránkový vkusný a pečlivě vypravený program přehlídky, nápadité vstupenky, jež se asi milými suvenýry, a několik druhů výrazných plakátů. Na náměstí ve střediskové knihovně bylo zřízeno informační středisko spolu s redakcí, zpravodaje přehlídky, který pod názvem "Větrník" přinášel denně divadelní semináře, diskuzní schůzky, přátelská posezení, vítání příježdějících souborů představiteli města, zdejšími ochotníky a obecnstvem před budovou Krakonoše, i loučení se s nimi.

Divadelní představení navštívilo celkem 2.707 platících diváků a ve Větrově, Vysoké boudě a obou pensíoněch bylo postupně ubytováno na 600 účastníků a hostů. Ve slavnostně vyzdobených výkladech obchodů byly vystaveny umělecky hodnotné ceny, věnované pořadateli přehlídky souborům i jednotlivcům. Současně s přehlídkou byla prazskou divadelní službou instalována výstava divadelních potřeb a ve vlastivědném muzeu dnes už populární výstava Krakonošů. A aby ne, hlavní protektor těchto slavných dnů, Krakonoš z rodu Rýbrců, pán našich hor, předvedl nadšeným hostům svou krásnou horskou říši ve všech jejích proměnách, od uchvatné, až barvotiskové nádhery po perfektní vysockou "činu", že smerky vohejbaly veršky až k zemi. Zkrátka, režie ve všem znamenitá.

Je tedy po slavných dnech a za chválou sluší i poděkování všem, kteří se o ně zasloužili. Jsou to především vyhlášovatelé přehlídky: Ministertvo kultury ČSR, Český svaz družstevníků rolníků, Český Úv. soc. svazu mládeže, Ústřední dům lidové umělecké tvořivosti a Svaz českých divadelních ochotníků. Dále pak, pod záštitou Východočeského KNV v Hradci Králové, Okresní národní výbor v Semilech, jako pořadatelé. V neposlední řadě pak i zúčastněné soubory z celé naší vlasti, jakož i obětaví členové vysockého Krakonoše a vlastivědného muzea.

A poněvadž za všemi těmito institucemi stojí živí lidé, ochotnickému divadlu zcela oddaní, rád bych poděkoval alespoň těm, kteří nesli bezprostředně tíhu celého tohoto dění, jehož se zhostili na eminenc. Je to odborný pracovník Okresního kulturního střediska v Semilech Petr Pešek s čínorodým kolektivem, a z divadelního souboru Krakonoš manželé Hejralovi s obětavým kolektivem zdejších ochotníků.

A na konec potěšující a vlídná slova ředitele Okresního kulturního střediska v Semilech Bohumila Pátka: "Bude třetí národní přehlídka a sejdem se opět ve Vysokém? Hned na to odpovím. Přehlídka bude, a kde jinde by měla být? Všichni, kdo do Vysokého přijeli nám dají za pravdu, že prostředí je tady pěkné a pro setkání ochotníků jako stvořené. Co jiného na to říci, než ze srdce upřímného poděkovat s vroucím přáním - ano, vraťte se k nám, stále k nám se vracíte, máme vás rádi!"

Je tedy po slavných dnech. V srdci hřejí radostná odezvy na ně a v mysli vděčné dikuvzdání: Byl to plodný týden s ovocem nejvonnějším a nejsladším.

Prokop Hásek.

Ze zápisů Fr. Housy, písmáka ve Staré Vsi.

V říjnu r. 1898 přišel notář Holay o revír Helkovice, Roztoky a Jesenný. Rolníci se ho nasytili i s jeho zvěří.

Letošní podzim u nás začali vyorávat brambory mašinou. První mašinu zde koupil Josef Vodsedálek, č. 9.

Koral je zde teď veliké množství. Tento rok obdrželi v Jesenném poštovní úřad. Od Vysokého odpadla Roztoka. Pošta byla v zámku.

V říjnu začali stavět silnici z Roketnice přes Paseky do vysoké silnice. Nejdřív začali kopat na sklenářčtě. Tato silnice musila být, by se šlo od dráhy ze Svárova a Roketnice spojily kratší cestou. Na dráze tento měsíc dělali v tunelu u hradské továrny.

Letos po prázdninách přestal vyučovat náboženství ve Staré Vsi pater Bém skrze nebezpečnost dětí. Bylo to již podruhé ve třech letech.

22. října byl na roztočtě velký hon, který uspořádal notář Holay. Z hostí byli: lesní navarovský a z Rezku, potom z Rezku Škoda, vinopalník. Nahaněčů bylo 20. Dostali po jedné koruně a oběd. Celkem stál jeden nahaněč 70 kr.

O trhu 5. září musil při prohlídce ovoce zelinář odvézt domů 25 beček švestek, protože mezi ním doktor našel pár červivých. Ovšem že je doma přebrali a zase prodali. Také mlynář staroveský musil odvézt všechny jablka domů, že byly potlučené a od toho hnily.

Připravila Fr. Jandová.

Moji milí !

Když jsem vás letos v létě zval na naše dostaveníčko ve vysokém vlastivědném muzeu, oslovil jsem vás coby " lidskou havěť ", skrze což jsem nyní značným studem jat. Neboť za ty čtyři měsíce, krásné měsíce, jsem spolu s kamarády poznal, že vy lidé jste docela ucházející tvorové, když je vám dána příležitost rozesmát oči i ústa ve šťastné pohodě.

Moc se nám mezi vámi líbilo a jsme šťastni, že se ~~ve~~ přišlo na nás podívat na dvanáct tisíc. Dokonce asi z 19 zemí a až z daleké Kanady a Austrálie. Bylo mezi nimi ovšem mnoho Němců ze sousedství. To mi říkal kamarád, který stál vedle mne. On totiž uměl trochu německy. A taky remcal, že není žádný Krakonoš, ale starý poctivý Rýbrcou, a že to biřmování na Krakonoše mu může být ukradený. Ale to je jeho věc.

Ty poslední dny ovšem trochu posmutněly, když kolem nás začalo přibývat prázdných míst po kamarádech, kteří, jeden po druhém vraceli se domů, až se na konec za námi zavřela tiše brána. A po pohostinnou klenbou ztichlého prázdna zbyla po nás jen tichá vzpomínka těch, kteří nás pozvali, měli rádi a bděli nad námi.

A tak si neseme domů jejich srdečné pozdravy a mnoho poděkování našim domácím za to, že k té naší slávě rádi a ochotně přispěli. Však si nás teď také musejí považovat. Byli jsme ve světě. Tisícům lidí jsme přinesli radost a úsměvy do tváří. Tisíce lidí nás rozzářenými očima teple pohladilo.

No, jsme zase doma. Mezi svými, kam patříme. Ale postavte nás tak, abychom viděli k Vysokému, kde po 120 dní se 120 kamarádů jsme byli svědky velikého sbratření lidí s námi, a neviděli nic než úsměvy, a necítili nic, než velikou a hlubokou lásku.

Za pana Johanese Krakonoše I.
Prokop Hásek.

Sedmdesátiletý mladík.

Kdo to je ? To je jasný, že P r o k o p H á s e k, vysoký rodák. Je sice pravdou, že na ten vysoký věk vůbec nevypadá, ale skutečnost je taková, že se narodil 13. 1 1 s t o p a d u 1901.

Byl jsem požádán, abych mu věnoval pár řádků v tomto našem vysockém měsíčníku, ale jak to udělat, aby to pro jubilanta bylo překvapením, když on sám je důležitou složkou redakce "Větrníku"? Ještě horší to bylo se směrnicí, co o něm napsat. To prej: Vy sám budete už nejlíp vědět! To je ovšem omyl a může se stát, že nebudu znát vše, co bych o tomto dobrém muži a příteli měl vědět. Ať mi tedy promine on i čtenáři, jestli je mé povídání plně neuspokojí.

Na první místo bych postavil jeho velikou lásku k rodnému městu. Tato láska našla svou kotvu v chaloupce pod horami, ležící pár kroků od "hlavatišťat" při cestě nad vysockou továrnou Seba. Od té doby, co se stal vysockým "chalupníkem", prodlévá ve svém rodišti většinu roku. Každý z domácích usedlíků i hostí zná jej jako milého společníka, kterého každý rád vidí, jako bystrého a vtipného vyprávěče, známého jemným šprýmařstvím a záviděníhodnou pamětí. Svě vyprávěčské umění vyzkoušel v mnoha besedách někdejšího spolku vysockým rodáků v Praze, kde se zvláště dobře zapsal jako komentátor fotografií Prahy a Krkonoš kamarádů O. Ďoubalíka a J. Špidlena. Také v některých večerech vysockého vlastivědného muzea proslul jako vynikající stylista, který své myšlenky reprodukuje většinou z paměti, takže jeho věty plynou jako vodopád vtipných postřehů. Posledně se do naší paměti zapsal svým bravurním uvedením výstavy "Krkonošů" v den jejího slavnostního zahájení v přízemí našeho muzea.

Není možno přejít mlčením ani jeho lásku k divadlu vůbec a k vysockému ochotnickému divadlu zvláště, kde řadu let působil jako nadaný herec, ochotník, který pravděpodobně základ toho nadání zdědil po svém otci, kdysi známém maskérovi, ale především oblíbeném veseloherním mimovi. Tak jako otec František se proslavil nejvíc ulohou Kláska z Jiráskovy "Lucerny", kde mu rovnocennou partnerkou byla Anežka Ďoubalíková, naše nejstarší žijící zasloužilá ochotnice, tak Prokop se stal populárním v "Cestě kolem světa" ulohou sluhy Passpartua.

Později za svých četných zájezdů z Prahy do Vysokého, nikdy neopomenul oživit loutkařskou scénu, kde byl nenahraditelný zvláště jako zpěvák ve hře "Pan Franc ze zámku".

Také muzikantství bylo v rodině Háskově domovem. Dosud si Prokop rád zahraje na housle. Tuto náročnou, ponejvíce klasičskou hudbu pro potěchu sobě i jiným rozehrává s tak mladistvým elánem, že by nikdo té jeho sedmdesátce neuvěřil. Ostatně nevypadá na ni ani tělesně, tím méně duševně. Rád bych ještě připomněl tak mimochodem, že tento jubilant je i dobrým kuchařem. Málokterá krkonošská kuchařka trefí tak podařené "chlupaté knedlíky" a kyselo jako tento znalec kulinářských receptů.

Ale nějak jsem se moc rozpovídal a mám obavu, že to redaktor seškrtá. Milý Prokope! Končím verši, které Jsi mi kdysi ve věrném přátelství věnoval a které nyní jako tenisový míček svým uderem Ti vracím s vírou, že je-li na světě něco krásného, pak je to přátelství.

Života kdo zdolal srázy
vždy rád zpět se obrátí
s cesty, kterou vpřed si razí
za tou, jež se nevrátí

zda tím, co za sebou nechá,
něčí srdce povznesl...
Dokud srdce bije v hrudi -
stále zdrav a silen buď!

vlp.

Bude Vás zajímat že .....

4. listopadu konaly složky NF a Mě NV oslavu na počest VŘSR s programem žáků ZPS.

6. listopadu uspořádala místní organizace SSM taneční zábavu pro mladé, která byla úspěšně navštívena. Konala se v Krakonoši.

8. listopadu uspořádala Středisková knihovna besedu s jeskyňáři z Bozkovských jeskyní o expedici do Rumunska, kde naši speleologové objevili novou jeskyni a nazvali ji Českou. Celé toto odvážné dobrodružství pověděli a na diapositivoch ukázali vysockým "besedníkům."

Naši ochotníci připravují na vánoční svátky hru. Aby jste byli zvědaví, neřekneme ještě jak se hra bude jmenovat, ale prozradíme, že to bude veselohra, kterou má naše obecenstvo velice rádo. Už se těšíme!

Počasi: Tejdě už vopraudu nic kalýho venku na nás nečká, leda trochu blátištěte a melhy. Vono to je tůze pěkný dyž se podzim vydaří, ale je málo vody a potrálo by krapet pohrejkat než začne merznout naholo, "příchovický" máme malinko

a bez vodiště není kalej život.

Sv. Martin se troštoval, že přijede na bílý kobyle, ale kobyla vstala akorát na verškách hor a né prej, mercha, ještě jiť dolu. Lidi sou rádi, že ešte není sněžiště ale už na sebe asi dlouho čkát neďá.

Koncem měsíce předpoudáme nákou činu, protože se budou z muzea šafovať ty Kra-konoši. Ze zkušenosti víme, že to ten pravej nemá moc rád. Dycky dyž s těma figurama nehdo hne, je voškliivo a víter jak starý čertiště čertouský.

Noci sou dlouhý, a že není sněžiště, sou kor černý. Dřiu se toule dobou chodilo pobejť s dřevenejma lucernama a pěkně se poudalo. Tejdě má každej lucernu doma, říká ni "vobrazouka" a tá je taky baví. Voni lidi sami to už dneska ani neuměj !

Narozeniny.

Dne 17. listopadu oslavila paní Františka Bouzková své osmdesátiny.
Dne 27. listopadu oslaví paní Marie Josífková 70 let.

Přejeme hodně zdraví!

Úmrtí.

Dne 14. listopadu zemřel náhle pan Otakar Štětka ve věku 53 let !

Čest jeho památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádána zpět, ukládají se do archivu zpravodaje.
Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 15. každého měsíce do Vlastivědného muzea.